

[Lykketoff]

ke skal forny og omstille den offentlige sektor, men at vi skal væk med køerne, at vi skal holde op med at gøre en reduktion i antallet af offentligt ansatte til en selvstændig politisk mål-sætning, som regeringen har gjort, men tværtimod bestræbe os på at opfylde borgernes rettigheder, retten til ikke at stå i kø, heller ikke i den offentlige sektor, opfyldte det ved hjælp af nogle af de mange mennesker, som i dag ikke kan få et job.

Endelig taler vi om en utraditionel jobskabelse i grænseområdet mellem privat og offentlig virksomhed, som kan være med til at løse nogle af de mange andre behov, som ikke løses tilfredsstillende i vores samfund i dag.

Det er klart, at en indsats af den type kan ikke lykkes ved hjælp af den del af regeringens parlamentariske grundlag, som finansministeren så rammende karakteriserede i slutningen sit indlæg, nemlig Fremskridtspartiet. Det kan ikke bruges – duer ikke, væk! Og derfor er det selvfølgelig klart, og det billede står så dejlig klart efter debatten i dag, at hvis vi skal videre på alle disse punkter, er det først og fremmest et spørgsmål om at udnytte den langt tydeligere grad af enighed, der er konstateret mellem Socialdemokratiet og midterpartierne på to afgrænsede punkter.

For det første: Når vi snakker beskæftigelse, snakker vi også om at holde op med at banke hovedet ind i væggen, når det gælder den offentlige sektor, blive ved med at afskaffe stillinger og fjerne folk, hvor der er nogle grundlæggende nyttige ting, der kunne gøres, og nogle sociale behov, der kan opfyldes.

For det andet: Enigheden om, at nu er den bedøvende snak om, at man kan løse landets problemer ved generelle nedskæringer i overførselsindkomsterne, blevet bragt til tavshed. Nu er der ikke længere stemning for det, nu kan regeringen godt koncentrere sig om nogle af disse strukturreformer, hvor jeg også har nævnt, at vi gerne går ind i en undersøgelse af, hvordan vi kan gøre tingene bedre og billigere. Jeg synes, at de nye toner, den voksende enighed mellem Socialdemokratiet og midterpartierne om disse meget afgørende spørgsmål om beskæftigelsen, den offentlige sektor og de sociale forringelser, tyder godt for forløbet af 1992, både politisk her på Christiansborg og for Danmark og danskerne.

Jes Lunde (SF):

Regeringen er jo hele tiden meget optaget af at fortælle os, hvor godt det går, og de trækker på mange eksperter, også aviser og forskellige eksperter fra udlandet. Men problemet er jo, at de alle sammen lægger vægt på noget helt andet, end vi selv gør. Når de skal se på, hvilke faktorer der bevirker, at man kan udråbe Danmark til en stærk nation, en vindnation osv., tillægger de tingene en helt anden vægt. Inflation og betalingsbalance og den slags ting vejer meget tungt, og det er da også vigtige ting, men til gengæld tillægger de arbejdsløsheden en meget ringe vægt, og det er vi meget uenige med dem i.

Hvis man gør som Veckans Affärrar, lægger nogle forskellige ting sammen, ser hvordan landene ligger indbyrdes med hensyn til inflation, betalingsbalance, arbejdsløshed osv., og lægger det sammen med 1 point til hver disciplin, ville man jo ikke kunne bestå en førsteårsprøve på universitetet. Man kan ikke lægge de ting sammen, man kan ikke arbejde sådan. Det er et spørgsmål om at lægge æbler og pærer sammen, og det duer ikke. Vi er nødt til at foretage en vurdering af de enkelte størrelser, og vi er nødt til at se på, om vi har fået løst de væsentlige problemer.

Jeg har egentlig forstået det sådan, at alle partier i Folketinget nu mener, at Danmarks største problem er arbejdsløsheden, og det er vel også rigtigt, når vi har rekord i arbejdsløshed for tiden med 305.000 ledige. Men når situationen er sådan, kan der ikke være nogen grund til at smile på regeringsbænkene og sige, at det bliver en god jul.

Finansministeren var inde på, at regeringen heller ikke gik ind for bevidstløse nedskæringer, men kun ønskede systemændringer, og når finansministeren udtrykker det på den måde, beviser det efter min mening, at han ikke har lært noget af den debat, vi havde i formiddags. Debatten i formiddags mandede jo ud i, at et meget bredt flertal – S, SF og alle 3 midterpartier – afgav den melding, at nu måtte det være slut med bare at skære ned på overførselsindkomsterne for at score et provenu, og det er jo det, regeringen har lagt op til i finanslovforhandlingerne. Man kan vel ikke med nogen ret kalde det en systemændring at nedsætte dagpengemaximum fra 90 til 80 pct. efter 9 måneders ledighed. Jeg har svært ved at tro, at